

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Karla Šimky, JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobce: **V. Ch.**, zastoupený JUDr. Janou Kuřátkovou, advokátkou, se sídlem Hileho 6, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 12. 2007, č. j. 56 Az 143/2007 – 33,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 12. 2007, č. j. 56 Az 143/2007 – 33, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 19. 12. 2007, č. j. 56 Az 143/2007 – 33, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“) ze dne 23. 7. 2007, č. j. OAM-10-140/LE-BE03-BE01-2007, kterým nebyla stěžovateli udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení §§ 12 až 14b zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že není důvodná námitka týkající se porušení ustanovení § 3 a § 50 odst. 2 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“). Stěžovateli byl v řízení poskytnut dostatečný prostor, aby uvedl vše, co považuje za důležité pro rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany a otázky při pohovoru mu byly kladeny v souvislosti s jím tvrzenými skutečnostmi takovým způsobem, aby byly objasněny všechny azylově relevantní skutečnosti. Rozsah dokazování provedeného ministerstvem byl určen skutečnostmi tvrzenými stěžovatelem. Jelikož ministerstvo své rozhodnutí dostatečně, srozumitelně a přesvědčivě odůvodnilo a z odůvodnění je patrné, jakými právními úvahami se řídilo, nemohla obstát ani žalobní námitka vytykající porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Stěžovatel ve své vlasti nebyl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a nebylo zjištěno, že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů ve své vlasti. Stěžovatel měl potíže s neznámými lidmi, kteří ho obtěžovali, fyzicky napadali a dokonce i unesli kvůli jeho otci, jež měl mít videokazetu, na níž byly nahrány obchodní schůzky týkající se nelegálních obchodů se zbraněmi a drogami, ale nelze nevidět, že šlo o problémy se soukromými osobami. Stěžovatel

sice tvrdil, že se jednalo o potíže s lidmi z vlády, ale nijak nevysvětlil, jak k tomuto závěru došel. Ostatně se ani neobrátil na žádné kompetentní státní orgány se žádostí o pomoc, neboť otec mu poradil, aby raději odcestoval z Gruzie. Navíc požádal o udělení mezinárodní ochrany až poté, co byl zajištěn policií a bylo mu uděleno správní vyhoštění. Pokud by problémy stěžovatele byly natolik závažné, bylo by logické, aby o udělení ochrany požádal bezprostředně po příjezdu do České republiky a ne až po zadržení policií. Stěžovatel sice poukazoval na explozi násilí v Gruzii v souvislosti s uvězněním šéfu gruzínského podsvětí a navrhoval provedení listinných důkazů, které hovoří o současné situaci v Gruzii, ale tyto nepředložil a pouze sdělil, kde jsou dostupné. Navržené důkazy se ale bezprostředně netýkaly projednávané věci a na rozhodnutí nemohly mít žádný vliv. Stěžovatel proto nebyl vyzván k jejich předložení, neboť nevystala nutnost je opatřovat a provádět. Konečně ani nepožadoval nařízení ústního jednání. Pokud pak namítal zastaralost použitých podkladů, jde o nedůvodnou výtku, neboť pouhá skutečnost, že jsou staršího data nemá vliv na posouzení věci. Opodstatnění postrádá i žalobní výhrada o neudělení azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu. Stěžovatel v tomto směru nenamítal konkrétní pochybení ministerstva, který se ve svých úvahách zabýval i skutečností jím uvedenou – tedy tím, že je závislý na heroinu a kokainu. Z vyjádření lékaře však nevyplývá, že by zdravotní stav stěžovatele zakládal důvod zvláštního zřetele hodný pro udělení humanitárního azylu, neboť jeho stav nevyžaduje systematickou péči a umožňuje návrat do země původu. Konečně důvodnou nebyla shledána ani námitka týkající se porušení ustanovení § 14a zákona o azylu. Zde je významné to, že se stěžovatel se svými problémy neobrátil o pomoc na státní orgány Gruzie, ačkoliv takovou možnost měl. Pokud neučinil žádné kroky k využití dostupných prostředků ochrany, nelze říci, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta nebo byla poskytnuta neúčinně. Ostatně ani z informací obsažených v Infobance ČTK nebyly zjištěny skutečnosti zakládající možnost vážného ohrožení života nebo lidské důstojnosti, které by stěžovateli hrozily v případě návratu do Gruzie. Nebylo zjištěno ani to, že by mu hrozilo nebezpečí z titulu neúspěšné žádosti o udělení azylu v jiné zemi.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal, že ministerstvo v rozporu se zákonem posoudilo věrohodnost a vážnost jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Je sice skutečností, že o udělení azylu požádal až po zajištění policií, ale pro takový postup měl své důvody. Do České republiky přicestoval dne 21. 3. 2007 po strastiplné cestě ve skrytém prostoru kamionu, která trvala přibližně 14 dnů, policií byl zajištěn krátce na to již dne 23. 3. 2007 a o udělení mezinárodní ochrany požádal dne 2. 4. 2007. Časové prodlevy, které nebyly nijak výrazné, byly zapříčiněny neznalostí prostředí, administrativních postupů v České republice a strachem z návratu do země původu. Ministerstvo však považovalo jeho tvrzení v tomto směru za účelová a nevěrohodná. Tento přístup převzal a rozvinul krajský soud, ačkoliv i tomu muselo být zřejmé, že žadatelé o udělení azylu jsou často nuceni přímo uprchnout ze země původu, musí změnit svou identitu a v důsledku stresu potom uvažují ne zcela racionálně, a to v prostředí, v němž se ihned neorientují. Ministerstvo při svém rozhodování vycházelo z podkladů o zemi původu z roku 2003 a 2004 a tyto podklady vzal za postačující i krajský soud. Tento soud však nevzal v úvahu další navrhované důkazy uvedené v žalobě a které jsou obsahově v rozporu se zprávami o stavu v Gruzii, jež mělo jak ministerstvo, tak krajský soud. Právě tyto navrhované důkazy prokazují, že v současné Gruzii explodovalo násilí, jehož se stal obětí, a to díky kompromitujícím materiálům, jež má v držení jeho otec. Nelze přitom opomenout, že již od počátku uváděl, že na videonahrávce jsou materiály dosahující až k vládním špičkám, ale nikdo ze státních orgánů na to nebral zřetel při svém rozhodování. Krajský soud proto pochybil, když neshledal důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a zákona o azylu, neboť právě potencionální fyzické napadení je vážnou újmou, která mu hrozí, stejně jako vážné ohrožení života z důvodu svévolného násilí. Stěžovatel proto navrhl,

aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že tato stížnost byla podána předčasně. Na rozsudku je uvedeno datum právní moci 2. 4. 2008 a v tento den proto stěžovateli musel být nejpozději doručen napadený rozsudek. Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí datum jeho doručení dne 25. 4. 2008 a tohoto dne byla podána i kasační stížnost. Za situace, kdy Nejvyšší správní soud označil způsob náhradního doručení rozsudku opatrovnici B. S. za ústavně nekonformní, nabyl rozsudek právní moci dnem doručení stěžovateli, tedy 24. 10. 2008. Z tohoto důvodu byla kasační stížnost ze dne 25. 4. 2008 podána předčasně. Ministerstvo proto navrholo, aby kasační stížnost byla odmítnuta pro předčasnost, popř. zamítnuta pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud neshledal tuto námitku ministerstva za opodstatněnou. Podle obsahu spisu se krajskému soudu nepodařilo stěžovateli doručit napadený rozsudek na jeho poslední známou adresu, protože byl neznámého pobytu. Proto ustanovil stěžovateli usnesením ze dne 12. 3. 2008, č. j. 56 Az 143/2007 - 43 jako opatrovnici B. S., pracovníci Krajského soudu v Brně, které dne 2. 4. 2008 napadený rozsudek doručil. Poté byla dne 17. 3. 2008 stěžovateli prostřednictvím Inspektorátu cizinecké policie doručena fotokopie napadeného rozsudku. Stěžovatel proti němu podal kasační stížnost ze dne 25. 4. 2008 a ještě téhož dne ji předal k poštovní přepravě. Krajskému soudu v Brně byla doručena dne 28. 4. 2008. Tohoto dne byl stěžovateli doručen i napadený rozsudek opatřený doložkou právní moci. Na základě pokynu samosoudkyně byl stěžovateli znovu doručován napadený rozsudek na adresu Topolová 2916/14, Praha 10. Protože stěžovatel nebyl zastižen, byl dne 14. 10. 2008 uložen u pošty a současně mu byla zanechána výzva, aby si zásilku vyzvedl. Dne 31. 10. 2008 pak bylo stěžovateli sděleno, že napadený rozsudek nabyl právní moci dne 24. 10. 2008, které je na originále rozsudku dosud. Usnesením ze dne 6. 2. 2009, č. j. 56 Az 143/2007 - 86 ustanovil krajský soud stěžovateli jako zástupkyně pro řízení o kasační stížnosti advokátka JUDr. Jana Kuřátková, která k výzvě soudu doplnila důvody kasační stížnosti.

Ke znakům právního státu a mezi jeho základní hodnoty, jak již ve své judikatuře konstatoval Ústavní soud, patří neoddelitelně princip právní jistoty (čl. 1 odst. 1 Ústavy), jehož nepominutelným komponentem je nejen předvídatelnost práva, nýbrž i legitimní předvídatelnost postupu orgánů veřejné moci v souladu s právem a zákonem stanovenými požadavky. Podstatou uplatňování veřejné moci v demokratickém právním státě je princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci. Princip dobré víry působí bezprostředně v rovině subjektivního základního práva jako jeho ochrana a v rovině objektivní se projevuje jako princip presumpce správnosti aktu veřejné moci (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 11. 5. 2005, sp. zn. II. ÚS 487/03). Právo na spravedlivý proces, které je jedním ze základních práv a jež má každý vůči státu, které garantuje nejen Listina základních práv a svobod (čl. 36 odst. 1, 2), ale také Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, proto vyžaduje vykládat meze práva na spravedlivý proces uvedené v jednotlivých procesních rádech (např. náležitosti žaloby, lhůta pro její podání, procesní podmínky) v souladu s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Nabízejí-li se dvě interpretace, z nichž jedna hovoří ve prospěch výkonu práva na spravedlivý proces a druhá proti němu, musí soud vždy zvolit výklad první. Jestliže primárním účelem soudní ochrany ve správním soudnictví je poskytování ochrany veřejným subjektivním právům, potom tato ochrana musí být skutečná a spravedlivá. Soudy jako nezávislé a nestranné státní orgány, které usilují o nalezení spravedlnosti rozhodováním v konkrétních věcech, proto nemohou odmítnout zabývat se určitou věcí ze zcela formálních či spíše formalistických důvodů, ale pouze z takových příčin, které poskytování soudní ochrany skutečně vylučují. Jiný přístup by byl stěžejí ústavně-konformní a znamenal by odepření spravedlnosti (srov. interpretační závěry vyslovené v usnesení rozšířeného

senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, které bylo uveřejněno pod č. 534/2005 Sbírkou rozhodnutí NSS).

V daném případě bylo doručování napadeného rozsudku stěžovateli doprovázeno postupem, který byl v rozporu se zákonem, jež má za následek, že doručování bylo několikrát neúčinné. Např. doručování B. S. nemohlo být účinné, protože tato opatrovnice jako zaměstnankyně Krajského soudu v Brně byla ustanovena v rozporu se zákonem (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. II. ÚS 629/04, dostupný na www.nalus.cz). Účinné nebylo ani doručení napadeného rozsudku ve fotokopii (účastníkům se podle ustanovení § 54 odst. 3 s. ř. s doručuje stejnopis písemného vyhotovení rozsudku), a proto rozsudek mohl nabýt právní moci až dne 24. 10. 2008. Vzhledem k popsanému způsobu doručování napadeného rozsudku a se zřetelem k zásadám principů právní jistoty a dobré víry jednotlivce ve správnost rozhodnutí orgánů veřejné moci, včetně doručování těchto rozhodnutí, by pak bylo v rozporu s právem na spravedlivý proces považovat kasační stížnost za předčasnou. Kasační stížnost byla podána nikoliv před vydáním, resp. vyhlášením, rozsudku, ale až po jeho písemném vyhotovení, které již bylo rozesláno účastníkům řízení. Stěžovatel podal kasační stížnost na základě jemu doručení rozsudku v dobré víře ve správnost doručení, byť toto nebylo účinné (navíc šlo o cizince, který neznal český jazyk a české právo, zejména důsledky neúčinného doručení rozhodnutí). Stěžovatel nemohl být upozorněn na vady doručování a možnost podání další kasační stížnosti po novém a účinném doručení napadeného rozsudku. Jako cizinec byl v dobré víře, že kasační stížnost podal, a proto očekával, že o ní bude rozhodnuto. O kasační stížnosti nebylo rozhodnuto do řádného doručení napadeného rozsudku, ale až po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle názoru Nejvyššího správního soudu nemohou uvedené skutečnosti při doručování napadeného rozsudku jít k tíži stěžovatele a zapříčinit odmítnutí věcného projednání jeho kasační stížnosti z důvodu předčasnosti. Takovým postupem by došlo k narušení principu důvěry jednotlivce v rozhodovací činnost státu a v akty státu, přičemž tento postup by byl z ústavněprávního hlediska nepřijatelný právě proto, že by ve svých důsledcích znamenal porušení práva stěžovatele na spravedlivý proces a vedl by k odmítnutí spravedlnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval přijatelnost kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu bude kasační stížnost ve věcech azylu přijata k projednání jen tehdy, jestliže rozhodování o ní umožní zároveň plnit obecnější sjednocující funkci v systému správního soudnictví. K tomu dochází v případě, že důvodem podání kasační stížnosti je „...natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek“. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, ale také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti soudů. O přijatelnou kasační stížnost se tak může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Kasační stížnost bude přijatelná také pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je třeba změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, bylo-li v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu nebo v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze

pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 – 41, dostupné na www.nssoud.cz).

Stížní námitka týkající se neudělení azylu a doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a zákona o azylu je bezpochyby případem výrazné intenzity, kde by hrubé pochybení krajského soudu při výkladu hmotného a procesního práva a nerespektování ustálené judikatury znamenalo výraznou možnost jiného věcného rozhodnutí krajského soudu.

Po konstatování přijatelnosti kasační stížnosti se jí Nejvyšší správní soud mohl zabývat meritorně.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom i sám shledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu stížního bodu, v němž stěžovatel namítal, že krajský soud nevzal v úvahu další navrhané důkazy, které uváděl v žalobě.

Zákonem předepsanému postupu v úsilí o právo vyplývajícího z Listiny základních práv a svobod (čl. 36 odst. 1) je nutno rozumět tak, že procesnímu právu účastníka řízení vyjádřit se k provedeným důkazům (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a k věci samé, zejména označit (navrhnout) důkazy, jejichž provedení pro prokázání svých tvrzení pokládá za potřebné, odpovídá i povinnost soudu nejen rozhodnout, ale také, pokud jim nevyhoví, odůvodnit proč (zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikoval a právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl (§ 157 odst. 2 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s.). Jestliže tak soud neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních principů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III ÚS 61/94 a ze dne 8. 7. 1999, sp. zn. III ÚS 87/99). K povinnosti správního soudu zaujmout stanovisko k důkazům, jejichž provedení bylo za řízení navrhané účastníkem řízení se vyslovil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89 (publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 618/2005), v němž vyslovil, že soud rozhodne, které z navržených důkazů provede a které nikoli (§ 52 odst. 1 s. ř. s.); to jej však nezabavuje povinnosti takový postup odůvodnit. Ustanovení § 77 s. ř. s. zakládá nejenom pravomoc soudu dokazováním upřesnit, jaký byl skutkový stav, ze kterého správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel, ale také pravomoc dalšími důkazy provedenými a hodnocenými nad tento rámec zjistit nový skutkový stav jako podklad pro rozhodování soudu v rámci plné jurisdikce. Přitom soud zváží rozsah doplňování dokazování tak, aby nenahrazoval činnost správního orgánu. Problematikou dokazování se Nejvyšší správní soud zabýval i v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 61/2008-98 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž vyjádřil právní závěr, že „Krajský soud nemá povinnost provést libovolný důkaz, který mu účastníci navrhnou. Pokud by účastník navrhoval důkaz, jež nemá s danou věcí zjevně žádnou souvislost, případně pokud by nebyl schopný ani k výzvě soudu uvést, co konkrétně má jím navrhaný důkaz ve vztahu k danému případu dokázat, pak by soud nemusel takový důkaz provádět. Měl by ale povinnost řádně zdůvodnit, proč nepovažuje za nutné důkaz provést“.

Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může krajský soud se souhlasem účastníků řízení rozhodnout o věci samé bez nařízení jednání. Toto ustanovení tedy dává soudu možnost, nikoliv však povinnost, rozhodnout bez nařízení jednání za splnění podmínky souhlasu účastníků řízení s takovým postupem. Nelze však takto postupovat, pokud je zde skutečnost, za níž je krajský soud povinen jednání nařídit. Takovou skutečností je, má-li krajský soud provádět dokazování. V takovém případě zákon neponechává na úvaze krajského soudu, zda jednání nařídí či nikoliv, nýbrž kogentně v ustanovení § 77 odst. 1 s. ř. s. stanoví povinnost jednání nařídit (arg. dokazování provádí soud při jednání).

V dané věci stěžovatel v souladu s ustanovením § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s. v žalobě uvedl, jaké důkazy navrhuje provést k prokázání svých tvrzení. Mezi nimi byl i návrh na provedení důkazu Zprávou Transparency International o stavu korupce v Gruzii, publikované dne 12. 9. 2005, dále Zprávou z informačního portálu UN Association of Georgia o nepokojích v Cchinvali, publikované dne 14. 7. 2007 a Zprávou International Crisis Group o situaci v Gruzii, publikované dne 7. 6. 2007 s tím, že u každé zprávy je uvedena dostupnost na webových stránkách. Jelikož krajský soud nerozhodl, že navrhované důkazy neprovede (§ 52 odst. 1 s. ř. s.), měl v takovém případě v souladu s ustanovením § 77 odst. 1 s. ř. s. nařídit jednání a rozhodnout o provedení či neprovedení navržených důkazů. Krajský soud však takto nepostupoval a svým procesním postupem, který je v rozporu s citovanou judikaturou, zkrátil stěžovatele na jeho právech. Krajský soud navrhované důkazy neprovedl, aniž tento svůj procesní postup odůvodnil, a přesto v napadeném rozsudku zcela nepřezkoumatelným způsobem dovozuje, že „navržené důkazy se ale bezprostředně netýkaly projednávané věci a na rozhodnutí nemohly mít žádný vliv. Žalobce proto ani nebyl vyzván k jejich předložení, neboť nevyvstala nutnost tyto důkazy opatřovat a provádět. Konečně jako účastník řízení ani nepožadoval nařízení ústního jednání. Pokud žalobce namítal zastaralost použitých podkladů, jde o nedůvodnou výtku, neboť pouhá skutečnost, že jsou staršího data nemá vliv na posouzení věci“. Z tohoto obecného a strohého konstatování krajského soudu nelze seznat jediný konkrétní důvod, který bránil nařízení ústního jednání, není z něho patrné, jaký byl vztah navrhovaných důkazů k projednávané věci (krajský soud nesdělil obsah navrhovaných důkazů, a proto nelze jeho tvrzení přezkoumat), není také zřejmé, z čeho dovodil, že by navržené důkazy nemohly mít vliv na rozhodnutí a že pouhá zastaralost zpráv o Gruzii nemá vliv na posouzení věci. Je třeba také poukázat na nelogičnost odůvodnění, že stěžovatel nebyl ani vyzván k předložení navržených důkazů, protože k tomu nebyl důvod, když v žalobě označil zdroje, kde byly k dispozici. Pokud pak krajský soud přes uvedená pochybení rozhodl ve věci samé, zatížil řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.). Krajský soud zvoleným nezákonným postupem i znemožnil účastníkům řízení, především stěžovateli, předložit ke svým tvrzením další relevantní důkazní prostředky, rozvést při jednání argumentaci k žalobním bodům v dané věci a k provedeným důkazům, čímž ve svém důsledku zasáhl i do ústavně zaručených práv účastníků řízení garantovaných již uvedenými čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 96 odst. 2 Ústavy.

Nejvyšší správní soud se v důsledku uvedené zásadní vady řízení nezabýval dalšími kasační námitkami stěžovatele, neboť by to, za tohoto procesního stavu, bylo nadbytečné (shodně nálezy Ústavního soudu ze dne 19. 10. 2004, sp. zn. I. ÚS 18/04 a ze dne 26. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 560/03) a navíc by sám zatížil své rozhodnutí podstatnou vadou, která by mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé (vyjadřoval by se ke stížným námitkám týkajícím se věrohodnosti a vážnosti jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a doplňkové ochrany, které v případě provedení dokazování mohou obsahově doznat podstatných změn nebo již vůbec nevyvstanou a předjímal by tak do jisté míry i rozhodnutí krajského soudu).

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem, který je vysloven v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2009

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu